

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 4, 32-35: Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost. Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi, neboť ti, kteří měli pole nebo domy, prodávali je, a peníze, které utržili, skládali apoštolům k nohám. Z toho se rozdávalo každému, jak potřeboval.

1. List Janův 1, 1-2,2: Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven. Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. To píšeme, aby naše radost byla úplná. A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. Říkáme-li, že jsme nezhrěšili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není. Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.

Jan 20, 19-31: Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud nevidím na jeho ruku stopy po hřebech a dokud nevloším do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Víra není samozřejmá věc

Milé sestry a milí bratři,
dnešní evangelní text je tak bohatý, že by jistě bylo možné, a nepochybně tak mnozí přede mnou již nejednou učinili, připravit si samostatné kázání na každou jeho jednotlivou větu. Já se však dnes chci zaměřit především na učedníka Tomáše. Protože na něm je velmi dobře vidět, že víra není

samozřejmě a hotovou věcí. Někdo k tomu, aby dozrál k živému osobnímu vztahu k Bohu, potřebuje víc času než jiní, což je naprosto v pořádku.

O Tomášovi toho zase tak moc nevíme, i když na druhou stranu se o něm v Bibli dozvídáme víc, než o některých jiných učednících. Pravděpodobně měl stejně starého sourozence, protože jak jméno Tomáš, tak Didymos znamená Dvojče (první v aramejštině, druhé v řečtině). Tomáš moc často nemluvil. Ve srovnání s Petrem, který se vyjadřoval téměř vždy a ke všemu, působí spíše jako introvert a pokaždé, když už něco řekl, vyznívá z toho jistá skepse.

V Janově evangeliu můžeme najít celkem tři místa, kdy Tomáš něco říká.

Poprvé je to v okamžiku, kdy zemřel Ježíšův přítel Lazar (J 11,16). Ježíš to sděluje učedníkům s tím, že se chce k němu vydat. Ti jej však zrazují od toho, aby šel Judska, protože nedávno jej tam Židé chtěli kamenovat. Na to Tomáš reaguje slovy: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním.“ Jako by tím říkal: vždyť už je to vlastně všechno jedno, nic už nemá cenu, Lazar je mrtev, brzy budeme i my, protože nás Židé ukamenují.

Určitě každý z nás už někdy v životě podobný pocit měl – chvilku, nebo i déle – nic v životě nemá význam, k čemu se o něco snažit, když to stejně dopadne špatně... a tak dále. Co na to říct? Ježíš Tomáše nenapomíná, nekárá, dává mu čas, má s ním trpělivost.

Podruhé se s Tomášem setkáváme ve 14. kapitole, kdy Ježíš připravuje učedníky na svůj odchod, ale snaží se je uklidnit slovy: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! ... V domě mého Otce je mnoho příbytků; ... Jdu, abych vám připravil místo ... A cestu, kam jdu, znáte.“ Člověk by si mohl říct, že po tom všem, co učedníci s Ježíšem zažili, po všem, co jim řekl, o čem je ujistil, už jim to bude jasné a s důvěrou budou očekávat věci příští. Tomáš však praví: „Pane, nevíme, kam jdeš, jak bychom mohli znát cestu?“ V tu chvíli by asi kdokoliv jiný než Ježíš spráskl ruce a vykřikl něco v tom smyslu: „Vždyť vám to celou dobu vykládám, to si sedíte na uších?“ Ve chvíli, kdy se Ježíš chystá na nejtěžší okamžiky svého života, to vypadá, že má vedle sebe člověka, který vůbec nic nepochopil. Nebyla všechna ta práce naprosto marná? Ježíš však má s Tomášem znovu trpělivost a konkrétně mu vše vysvětluje: „Já jsem ta cesta, pravda i život...“ Pochopil to tehdy Tomáš?

Rozumem možná ano, ale srdcem?

A potřeť už se s Tomášem setkáváme po Ježíšově vzkříšení. Při prvním setkání učedníků s Ježíšem tam nebyl a byl o tuto příležitost ochuzen. Neznáme příčinu. Můžeme ho za to odsoudit – když nepřišel, ať se nediví, že propásl nenahraditelnou duchovní zkušenost. Slyšela jsem i žertovné označení, že Tomáš je patronem všech věřících, kteří v neděli často chybí na bohoslužbách. Když o to přišel, ostatní mu to aspoň vyprávěli. A určitě nadšeně a přesvědčivě. Tomáš však reaguje po svém: „Dokud nevloží ruku do jeho ran, neuvěřím.“ Co s takovým člověkem, nebylo by lepší se s ním rozejít?

Následující neděli možnost sáhnout si na Ježíšovy rány dostal. Přišel s ostatními. To je důležité – nevzdal to, byl tam, i když nemusel. A ani ostatní to s ním nevzdali – nevyhnali ho pro jeho malověrnost ze svého středu. A samozřejmě to s ním nevzdal ani Ježíš. A díky tomu všemu nakonec Tomáš konečně uvěřil a vyznává: „Můj Pán a můj Bůh.“

Takže Tomášův příběh je příběhem o Boží trpělivosti a lásce, protože Bůh ví, že někteří z nás musí k osobní a živé víře dozrát. Takových Tomášů je mezi námi mnoho. A my bychom se měli snažit je po Ježíšově vzoru mezi sebe s trpělivostí a láskou přijímat.

